

Maartje en Menno
Avonturen in Mystica

Marieke Gombault

De Wolkenlezer

Colofon

© tekst Marieke Gombault 2010

© illustraties omslag en binnenwerk Mark Gombault 2010

1^e druk: september 2010

Uitgever: De Wolkenlezer
www.wolkenlezer.nl

Druk en bindwerk: Drukkerij Knoops

ISBN: 978-94-91048-01-2

NUR 282/283

This product is printed according a Cradle to Cradle®
optimised printing process as conducted by Knoops
Eco Printing B.V. in collaboration with EPEA
Internationale Umweltforschung GmbH

Maartje en Menno, *Avonturen in Mystica* is gedrukt volgens het Cradle to Cradle principe. Dit betekent dat het hele proces milieuvriendelijk is en dat de gebruikte inkt, het papier en de vloeistoffen biologisch afbreekbaar zijn. Het papier is FSC-gecertificeerd, wat wil zeggen dat er geen oerbossen zijn vernietigd voor de productie van het papier. Duurzaamheid vindt uitgeverij de Wolkenlezer bij een kinderboek passen. Bij duurzaamheid houdt je namelijk rekening met toekomstige generaties.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband, film of welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voorproeven 1

In deze passage komen Maartje en Menno aan in Mystica. Zij maken nieuwe vrienden, ook al loopt de kennismaking ietwat stroef.....

Mystica, de wereld van de Elfen

Met een plof schoot Maartje uit de wenssteen. Schreeuwend landde ze bovenop iets zachts. Het zachte bewoog en kreunde luid.

‘Oemph, kun je niet uitkijken,’ klonk het van onder haar.

Maartje gilte nog harder en sprong snel opzij. Nog net op tijd ontweek ze Menno die na haar de steen uitschoot. Het jongetje dat “oemph” had gezegd had niet zoveel geluk. Hij lag nog altijd op dezelfde plek te kreunen van de knal waarmee Maartje was neergekomen.

‘Ooh!’ riep hij, nu behoorlijk boos, toen Menno ook boven op hem terecht kwam.

‘Wat zijn dit nu voor manieren?’ schreeuwde hij woest. ‘Dat doe je toch niet? Kijk toch uit!’

‘Elvira, doe je mond dicht en kom me helpen,’ ging hij geïrriteerd door. ‘Het was jouw idee om naar de wenssteen te gaan. Kijk nu eens wat daar van komt!’ Hij staaarde Maartje en Menno om de beurt boos aan en wreef over zijn zere been.

Maartje en Menno waren volledig in de war van hun reis door de wenssteen en konden hem alleen maar met open mond aanstaren. Hij was iets kleiner dan Menno en had pikzwart haar dat een beetje overeind stond. Zijn paarsblauwe ogen leken wel vuur te schieten, zo boos was hij. Hij boog zijn lange dunne vingers tot een vuist en zwaaide ermee door de lucht. Toen hij opzij keek naar het meisje dat hij net Elvira had genoemd, zag Maartje zijn oren. Die leken wel puntig in plaats van rond! Voordat ze dat aan Menno kon vertellen, draaide de jongen zijn hoofd weer terug. Hij keek haar recht aan.

‘Waar komen jullie vandaan? Waarom springen jullie boven op mijn nek?’ de jongen klonk steeds bozer.

‘Uh, van de wenssteen,’ stamelde Maartje, terwijl ze in zijn felle ogen keek.

‘Davino, maak je niet zo boos, ze komen uit de wenssteen. Onze wens is in vervulling gegaan!’ riep het meisje. ‘Tenminste, dat denk ik,’ voegde ze er zacht aan toe.

De uitdrukking van de jongen veranderde van enorm boos naar verbijsterd.

‘In vervulling gegaan,’ stamelde hij. ‘Hoe is dat nu mogelijk? Ik dacht dat het maar een legende was.’

Met grote ogen keek hij Maartje en Menno aan.

‘Wat hebben jullie dan gewenst?’ vroeg hij nieuwsgierig.

Maartje was zo verbouwereerd van alles wat er gebeurde, dat ze gewoon antwoord gaf.

‘Ik wenste dat ik mijn vader kon helpen,’ zei ze.

‘Maar hoe past dat dan bij onze wens?’ vroeg Elvira opeens bezorgd.

‘Hoezo moet de wens passen?’ vroeg Menno verward. Hij snapte er helemaal niets meer van. Waar waren ze toch terecht gekomen? Waar was de kring met wensstenen gebleven? Nu stonden ze op een open plek, naast de enorme steen die ze had uitgespuugd, te praten met twee kinderen die wartaal uitsloegen.

‘De wenssteen werkt alleen als je allebei hetzelfde wenst,’ zei het meisje. ‘Dat weet toch ieder klein kind.’

‘Ja,’ zei de jongen nadenkend. ‘Dat is raar, want jullie hebben vast niet gewenst dat jullie Tjanda zouden vinden, en dat hebben wij wel gewenst. Hoe kan de wenssteen dan werken?’

Menno was ondertussen aardig geïrriteerd door de hele situatie. Niet alleen was hij bij aankomst na die vreemde reis door de

wenssteen, op de puntige knie van Davino terecht gekomen, maar tot overmaat van ramp werd hij ook nog voor klein kind uitgemaakt. Hij kookte bijna.

‘En wie zijn jullie wel niet?’ zei hij. ‘Waar zijn we eigenlijk? En wie is die Tjanda nu weer?’ Boos keek hij de twee kinderen aan.

‘Oh sorry,’ zei de jongen vlug. ‘Ik ben Davino, en dit is mijn zus Elvira. Wij wonen hier in de buurt en Tjanda is een Gulsti en ze is ons huisdier. Ze is al een tijdje zoek en we maken ons vreselijk veel zorgen. Anders blijft ze altijd dicht bij ons in de buurt en komt ze direct als we haar lievelingseten neerleggen.’

Maartje en Menno keken elkaar aan. Menno trok zijn wenkbrauw op, om te laten zien dat hij er ook niets van begreep.

‘Wat is een Gulsti nu weer,’ riep hij uit.

Tegelijk met Maartje die zachtjes vroeg: ‘Zijn jullie elfen?’

Die zachte vraag trok de aandacht van Elvira, die al stiekem naar de vreemde oren van Maartje en Menno had zitten gluren.

‘Ja, natuurlijk zijn wij elfen,’ zei ze snel. ‘Wat zijn jullie dan?’

‘Wij zijn mensen,’ fluisterde Maartje.

‘Mensen?’ riep Davino, die niet eens door had gehad dat er iets raars aan de hand was.

‘Elfen,’ stamelde Menno, die nu pas goed naar Elvira en Davino keek.

‘We zijn in een elfenwereld terecht gekomen,’ besepte Maartje en met die woorden keek ze voor het eerst eens goed om zich heen.

Eigenlijk zag het er allemaal heel gewoon uit. Helemaal niet zoals ze verwacht had. Soms als ze in de wolken een elfengezicht dacht te herkennen, met puntige oren, dan droomde ze wel eens

over een elfenwereld waarin ze avonturen beleefde. Maar dan dacht ze aan een paarse lucht, aan blauwe bergen en aan roze paarden met fonkelstenen in hun manen. Bovendien waren de elfen dan zo groot als haar pink, net als Tinkerbel uit Peter Pan.

Maar zo was het hier helemaal niet. De bomen waren bruin met groene blaadjes in plaats van rood met regenboog blaadjes. De grond en de bergen waren gewoon bruin en de lucht was teleurstellend blauw. Maartje zuchtte er een beetje van. In de lucht zag ze wel een aantal grote vogels die ze niet herkende, maar voor de rest leek het erg op de streek waar opa Bos woonde.

Net toen ze dat gedacht had, hoorde ze een vreemd en angstaanjagend geluid achter de wenssteen. Het klonk als een enorme krekel die luidkeels alarm sloeg.

‘Skriiiiiii, skriiiii!’ klonk het oorverdovend.

‘Wat is dat? Wat is dat?’ riepen Maartje en Menno in koor. Er volgde een luid gekraak alsof een monster met enorme kaken iets aan het vermalen was. Nog één keer hoorden ze het angstige ‘skriiiiiiiiiiii.’

Daarna was het akelig stil en begon de grond te trillen.

Boem.

Boem.

Boem.

Ze voelden hoe iets zwaars langzaam van achter de wenssteen tevoorschijn kwam.

Menno keek wild om zich heen, op zoek naar een schuilplaats. Maar de dichtstbijzijnde boom was in de buurt van het geluid en andere bomen waren veel te ver weg. Bovendien wilde hij Maartje niet in de steek laten. Die leek wel verlamd!

Met open mond keek ze naar de wenssteen. Daar zag ze een grote paarse kop met drie indrukwekkende hoorns en schrikbarende kaken al kauwend de hoek om komen. Het leek nog het meest op een kruising tussen een olifant en een neushoorn, maar dan in paars en oranje en veel groter.

Langzaam kwam hij op hen afgestampt. Hij draaide zijn kop, zodat hij hen aan kon kijken met zijn kleine kraalooogjes. In zijn bek hing een krekel van wel 30 centimeter, die het dier met veel plezier aan het vermalen was.

‘Oehaugh!’ kreunde Menno en hij begon als een dolle aan Maartjes arm te trekken om samen te vluchten.

Op dat moment keken Elvira en Davino, die samen zacht hadden staan overleggen, op. Ze hadden niet eens door dat Maartje en Menno bang waren.

‘Ha, daar is Fantje,’ zei Elvira. ‘Heb je een lekkere reuzenkrekel kunnen vangen, vent? Dat is boffen hè, dat op deze vlakte zulke grote leven.’

‘Fantje,’ stamelde Menno en hij ging met een plof op de grond zitten.

‘Wat is het? Kennen jullie hem? Doet hij niets?’ riep Maartje.

‘Natuurlijk doet hij niets, het is een Kolossofant, die zijn toch ongevaarlijk,’ stelde Davino haar gerust.

Elvira liep naar Fantje en aaide hem over zijn snuit. ‘Hij is heel lief hoor, als hij aan je gewend is.’

‘Wat is een Kolossofant?’ vroeg Menno. Hij keek schuin omhoog en zag de Kolossofant van onderen. Wat was ie groot! Voor de zekerheid schuifelde hij snel een stukje achteruit. Hij zag vier stevige oranje poten met paarse puntige nagels en een paars oranje gestreepte buik. Aan de achterkant zwaaide een lange staart met een knots aan het einde.

Voorproeven 2

Avonturen in Mystica kunnen ook behoorlijk spannend zijn. In deze passage worden de hoofdpersonen achtervolgd door een Zwerulaar.....

‘Rennen!’ gilde hij. ‘Hij komt er aan, hij heeft gevonden wat er niet hoort.’

Zo vlug ze konden, renden ze naar de eerste steile helling en klommen op de glibberige heuvel naar boven. Achter zich hoorden ze de rotswand opzij schuiven. Dat zachte geluid klonk nu heel eng. Ze liepen nog harder.

‘Aaaarch!’ hoorden ze de Zwerulaar krijsen. Ze keken om en zagen dat hij bij de ingang van de geheime vallei bleef staan. Voorbij de rotswand scheen de zon. In de schaduw bleef de Zwerulaar gefrustreerd mompelend zweven.

‘Gelukkig,’ zei Menno, ‘hij kan niet tegen de zon. Dan hebben we de tijd tot de zon onder gaat.’

‘Dat duurt niet lang meer,’ zei Niranja pessimistisch. ‘We hebben hooguit twee uur en we deden er veel langer over op de heenreis. We zullen heel hard moeten lopen.’

‘Je moet je tak tegen je been vastbinden,’ zei Maartje. ‘Anders blijf je steeds steken.’ Ze scheurde een reep van Menno’s stukke broekspijp en knoopte die om de tak. Menno kon nu veel harder rennen. Ze renden alsof hun leven er vanaf hing. Aan het lot van de aardman te zien, was dat ook zo. Iedere keer als ze aan dat arme aardmannetje bij de neusrots dacht, had Maartje weer de kracht om *nog* iets harder te rennen. Het terrein was verschrikkelijk om hard over te lopen. Veel losse stenen en een glibberige ondergrond. Ze zaten alle drie onder de modder van het vele uitglijden. De zon kleurde de lucht geel en oranje en ze wisten dat hij bijna onder ging. In het bos om hen heen was het ook al aardig donker.

‘We halen het nooit!’ kermde Maartje. Maar net op dat moment zag ze tussen de bomen een oranje gloed.

‘Wat is dat?’ riep ze en ze wees naar de gloed.

‘Het lijkt wel een kampvuur,’ fluisterde Menno buiten adem.

Ze renden er naartoe en zagen plotseling een paars oranje beest bij een kampvuur staan.

‘Het is Fantje!’ zei Menno. ‘Ik had nooit gedacht dat ik nog eens zo blij zou zijn om Fantje te zien!’ Nu zag hij Elvira en Davino ook. Die zaten bij het kampvuur.

‘Snel, we moeten *nu* weg!’ riep Maartje. ‘We worden achtervolgd door een Zwerulaar.’

‘Een Zwerulaar?’ zei Elvira verbaasd. ‘Die zijn toch al lang uitgestorven?’

‘Oh nee,’ riep Davino in paniek. Hij kende de verhalen over de Zwerulaar wel. ‘Als die je in zijn tentakels krijgt, verteert hij je in 20 seconden. Snel, we moeten weg, grijp de spullen en we gaan.’

Elvira nam Fantje bij de teugels en sprong op zijn rug. Ze greep Maartje bij haar hand en trok haar omhoog, terwijl Davino het zadel vastgreep en als een bergbeklimmer tegen Fantjes zijkant omhoog klom. Menno wilde ook naar boven klimmen, maar bedacht zich opeens dat Niranja niet op Fantje kon rijden. Zij zat niet in zijn neksak en er was geen tijd om te ponsen. De zon was bijna onder.

‘Niranja kan niet op Fantje rijden,’ zei hij, ‘ze is niet geponst.’

‘Geeft niet,’ zei Niranja, ‘ik ga per worm. Hier kan het, want het is aan de rand van het bos en hier zijn tunnels. Mijn queeste is ten einde en ik moet direct rapporteren aan de Raad der Ouden.’ Ze floot op haar vingers, mompelde een spreuk en de aarde opende zich weer naar de tunnels.

‘Gaan jullie mee? In de tunnels is het veilig, daar kan de Zwerulaar niet komen.’

‘Nee we moeten echt naar de tovenaarsrots om Tjanda te bevrijden,’ zei Maartje vanaf Fantjes rug. ‘Bedankt voor al je hulp.’

‘Ja,’ zei Menno, ‘zonder jou was het nooit gelukt.’

‘Als je me nog nodig hebt,’ zei ze zachtjes tegen Menno, ‘roep mijn naam dan drie keer in de ochtendschemering en ik kom naar je toe.’

‘Tot ziens,’ zei Menno en hij kuste haar op haar wang. Niranja’s wangen werden vuurrood en ze keek verlegen naar beneden. Ze wilde nog wat zeggen, maar opeens klonk uit de verte een triomfantelijk geloei. De zon was onder gegaan en de Zwerulaar kon de geheime vallei verlaten. Hij kwam er aan!

Snel sprong Niranja in de tunnel. Ze zwaaide nog een keer en toen sloot de aarde zich weer boven haar hoofd.

‘Wacht, de armband!’ riep Menno nog, terwijl hij ermee zwaaide. Maar Niranja hoorde het niet meer.

‘Kom snel,’ riep Davino. ‘Ik hoor hem komen. Hoor je die windvlagen? Dat is de Zwerulaar die zich snel voortbeweegt. Hij gebruikt lucht om

zich voort te stuwten.’

Menno bedacht zich niet lang. Hij greep het zadel en probeerde op Fantje te komen. Davino boog zich voorover om hem te helpen. Hij sjoerde Menno naar boven. Het ging niet makkelijk, want door zijn tak kon Menno niet goed omhoog klimmen. Met een laatste enorme ruk vloog Menno omhoog. Iets te hoog! Bijna vlogen ze samen weer aan de andere kant van Fantjes rug af. Davino hing helemaal ondersteboven! Terwijl Maartje hen weer rechtrop trok, klapte Elvira al met de teugels en gingen ze er

vandoor. Gelukkig had Fantje in de gaten dat er paniek was en hij rende zo snel hij kon. Vlak voor ze om een bocht in het pad verdwenen, keek Menno nog een keer om. Achter zich op het pad zag hij de Zwerulaar. Met een angstaanjagende vaart zweefde hij dichterbij. Daaraan kunnen we nooit ontsnappen, dacht Menno. Net toen hij dat gedacht had, minderde de Zwerulaar vaart. Even bleef hij stil boven het bospad hangen en toen zag Menno hem naar beneden zweven. Hij pakte iets op van het pad en ging hen niet meer achterna. Menno zag hem omkeren en terug het bos in zweven.

‘Hij zit ons niet meer achterna!’ schreeuwde hij naar Elvira. Elvira trok aan de teugels en Fantje ging langzamer lopen.

‘Zei je dat hij ons niet meer achterna zit?’ vroeg ze. ‘Maar waarom niet?’

‘Hij pakte iets op van het pad,’ zei Menno, ‘en toen keerde hij weer terug naar het bos. Zijn we iets verloren? Maartje, heb jij je medaillon nog?’

Maartje voelde snel aan haar nek. Daar hing haar medaillon nog veilig.

‘Ja, ik heb hem hier. Heb jij de armband nog?’

‘Ja, hier in mijn zak. Ik zal hem maar omdoen, anders verlies ik hem nog. Is iemand anders iets verloren? Ik zag de Zwerulaar iets oppakken en nu zit hij niet meer achter ons aan.’

Elvira en Davino voelden in hun zakken.

‘Ik ben niets kwijt,’ zei Elvira.

Davino zocht koortsachtig in al zijn zakken en in zijn tas.

‘Oh nee,’ zei hij geschokt, ‘ik weet wat de Zwerulaar heeft gepakt.....’